

Titlu original (eng.): Scorpio man

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JAMESON, CLAUDIA

Bărbatul scorpion / Claudia Jameson

Traducător: Maria Cososchi

București: Editura și Tipografia Alcris, 2021.

ISBN 978-606-736-433-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

CLAUDIA JAMESON

Bărbatul scorpion

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MARIA COSOSCHI

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1105	Madeline Harper	-Drumul spre Zaphir
1106	Charlotte Sparks	-Comoara pierdută a olandezului
1107	Jeanne Wallace	-Bucurie în doi
1108	Mavis Heath-Miller	-Scandal în Crescent
1109	Valerie Duhamel	-Singurătatea Alexandrei
1110	Sara Craven	-Noaptea condorului
1111	Romy Hawthorne	-Secretul diamantului
1112	Heather Graham	-Bărbatul cu ochii de gheață
1113	Jacqueline Hunt	-Condamnat la iubire
1114	Paula Firth	-Cecul fără acoperire
1115	Linda Cornwall	-O iubire regăsită
1116	Laura Brid	-Doamna cu violete
1117	Mary Scott	-Da, iubito
1118	Katherine Stone	-Șarpele din Paradis
1119	Mildred Davis	-Un cuplu de pomină
1120	Lacey Dancer	-Caprice
1121	Vivian Stuart	-Mireasa lui Darnley
1122	Charlotte Lamb	-Bărbatul infidel
1124	Katherine Swinford	-Gazela captivă
1125	Anna Moines	-Roata vieții
1126	Avery Thorne	-Iubirea depinde de șans
1127	Patricia Lynn	-O aventură toridă
1128	Anna Moines	-Meandre
1129	Sara Craven	-Departa de lume

Capitolul 1

– Doamnă Simson, vă rog să mă urmați, domnul Moore vă așteaptă.

Cherry Simson nu era nicidecum impresionată de întrevederea care urma să aibă loc. Se întâlnise cu Alec Moore de mai multe ori în ultimii trei ani, dar dacă obținea sau nu această slujbă, îi era perfect egal.

În timp ce intrau în lift, tânăra funcționară de la serviciul personal îi surâse cu amabilitate doamnei Simson.

Sediul societății Silver & Silver ocupa cinci etaje într-o clădire elegantă din cartierul londonez West End. Cu toate că lucra de trei ani pentru această societate, Cherry nu pusese niciodată piciorul aici.

Coridoarele lungi erau decorate cu plante verzi și o mochetă groasă completa eleganța ansamblului. Silver & Silver era o societate care se dezvoltase de-a lungul timpului, adaptându-se cerințelor timpului și acum era aproape centenară.

Obiectivele sale constau în conceperea, fabricarea și instalarea sistemelor de climatizare a aerului, în țară și în străinătate. Ascensiunea societății devenise mai rapidă de când Leon Silver, pe care Cherry nu-l cunoștea încă, preluase conducerea.

– Îl cunoașteți pe domnul Moore? o întrebă însoțitoarea ei.

Ușile automate se deschiseră fără zgomot la etajul cinci, unde se aflau birourile conducerii.

– Da, răspunse Cherry. A venit de mai multe ori la sucursală noastră din Bristol.

Își aranjă cu un gest mecanic coafura. Își ridicase părul negru într-un coc elegant care-i venea de minune. Câteva bucle îi încadrau fața delicată, cu tenul de porțelan. Se îmbrăcase cu aceeași eleganță discretă pentru o zi obișnuită de lucru.

Deși rezultatul întrevederii îi era aproape indiferent, atenția ei înregistra tot ce o înconjura. O urmă pe tânăra însoțitoare de-a lungul unui coridor acoperit cu mochetă verde. Pe pereți erau fotografii ale uzinei din Southampton, precum și diferite produse ale companiei Silver & Silver.

Intrară pe o ușă pe care scria "Alec Moore, director de vânzări", în biroul secretarei. Aceasta părea de aceeași vârstă cu Cherry. Era fermecătoare cu părul ei castaniu-roșcat și cu un surâs larg pe buze.

– Bună ziua, spuse ea. Sunt Karen Black. Șeful vorbește la telefon. Un apel intercontinental. Stați jos, vă rog.

– Mulțumesc.

Cea care o însoțise pe Cherry îi întinse secretarei un dosar,

apoi se retrase.

– Succes, doamnă Simson, spuse ea înainte de a pleca.

Jumătatea de oră în care discutasese cu directorul personalului se desfășurase în bune condiții. Dacă și Alec Moore o va aprecia, ar putea să ocupe locul lui Karen Black.

Dar voia cu adevărat lucrul acesta? Dorea această slujbă la sediu și mutarea la Londra?

Părinții ei o încurajau în acest sens. Cherry suspină, resemnată. Fără ei, probabil n-ar fi încercat să obțină acest post. Ei o iubeau mult, dar o sfătuiseră să-și părăsească domiciliul și orașul în care trăise dintotdeauna.

– Sunt trei ani, Cherry...

Astfel începuse acum o lună mama ei, Cherry cunoscându-i pe de rost argumentele.

– Draga mea, nu crezi că e timpul să faci câteva schimbări în viața ta? Doar nu vrei să-ți petreci tot restul vieții lângă noi.

Cherry îl privise pe tatăl ei, ca să vadă ce credea și el.

– Are dreptate, spusese el. Suntem amândoi convinși că ți-ar prinde bine să părăsești Bristolul. Îți faci prea multe gânduri care îți trezesc amintiri dureroase. David a murit de trei ani și n-ai reușit să depășești...

Acest doliu. Cherry completase în gând fraza neterminată.

– Cât timp trebuie să treacă încât să-ți revii după dispariția brutală a soțului?

Ar putea oare să aibă o nouă viață fără David? Va mai fi vreodată persoana veselă și comunicativă care era înainte de accident?

Nu, era sigură. Ceva în ea se rupsese iremediabil. Dar nu voia să spună asta părinților ei. Erau și așa destul de îngrijorați în privința asta.

La o săptămână de la această discuție, văzuse anunțul privind această slujbă într-o scrisoare adresată de societate serviciului personal. Își depusese candidatura mai mult pentru a face plăcere familiei. Nu avea niciun chef să se despartă de ei. Erau adorabili, o susținuseră cu toată dragostea după drama prin care trecuse, dar simțeau că trebuie să devină independentă.

În ce stare era astăzi? Încercând să-și răspundă la această întrebare, ochii ei mari de culoarea ametistului făcură inconjurul biroului secretarei.

Se simțea foarte sigură pe ea, pentru că nimic nu putea s-o mai emoționeze. Îi era indiferent dacă locuia la Bristol sau la Londra. Obiceiurile ei vor rămâne aceleași. Acest lucru îi convenea. De altfel, se putea întoarce acasă în timpul weekendurilor, distanța dintre cele două orașe nefiind foarte mare.

Dar poate nu va obține această slujbă. Trei ani de experiență într-una din sucursalele societății ca secretară a directorului nu însemna că era capabilă să-și asume responsabilitățile importante pe care le implica un post la sediul central, unde se tratau afaceri internaționale.

– Ce loc de muncă plăcut, remarcă ea cu voce tare. Luminos, aerisit, dotat cu cel mai bun echipament.

– Este adevărat, aprobă Karen Black cu entuziasm. Dar trebuie să vă previn că dacă veți lucra aici, veți avea multe treburi

de făcut.

În timp ce vorbea, introduse o foaie de hârtie în mașina de scris și dactilografie o scrisoare.

– Știți, reluă ea fără să-și întrerupă activitatea, nu veți avea timp să leneviți. În schimb, sunt o mulțime de avantaje. Avem propriile noastre săli de mese și mâncarea este excelentă. Nu-i puțin lucru, nu-i așa?

Surâse și continuă:

– Cum locuiesc singură, nu sunt nevoită să gătesc seara. Aici, masa de prânz este atât de copioasă! Și poți bea câtă cafea dorești. Avem cinci săptămâni de concediu și...

Izbucni în râs.

– Ce prostie! exclamă ea. Dumneavoastră cunoașteți perfect compania, pentru că faceți parte din personalul ei. De unde veniți?

– Din Bristol. Dar presupun că lucrurile sunt diferite la sediul central.

Karen aruncă o privire aparatului telefonic de pe birou.

– A terminat convorbirea, anunță ea. Mă duc să-l anunț că sunteți aici.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Scuzați-mă, o opri Cherry.

Karen se opri și o privi îndreptător.

– Mă întreb de ce părăsiți acest post, spuse ea cu un aer jenat.

– Nu vă neliniștiți, răsă ea. Alec este patronul ideal. El știe să vă aprecieze și să vă încurajeze să vă îndepliniți sarcinile cât

mai bine. Nu este și cazul directorului general, adăugă ea coborând vocea. Anne nu este prea răsfățată.

– Anne? întrebă Cherry.

Tonul lui Karen deveni confidențial.

– Anne Mellor, secretara lui Leon Silver, directorul general.

Cherry auzise vorbindu-se despre Leon Silver, care succedase tatălui său în urmă cu un an, după ce a deținut funcția de director general timp de nouă ani.

– Nu l-am întâlnit niciodată, declară Cherry.

– Nu este ușor de suportat! Dar presupun că cel care ține hăturile nu trebuie să fie, nu-i așa? Anne are cea mai bună părere despre el. Totuși, ea este acum într-o situație grea. Tocmai a aflat că este însărcinată și domnul Silver nu este mulțumit. Nu vrea s-o piardă, înțelegeți? Or, Anne l-a anunțat că va părăsi postul puțin înainte de a naște. De ani de zile încearcă să aibă un copil și acum are de gând să fie foarte atentă.

Cherry aprobă. Se gândi că Leon Silver era egoist dacă se supăra pe secretara lui când aceasta avea un motiv atât de minunat să plece, dar nu comentă.

– Dar mă îndepărtez de subiectul întrebării dumneavoastră, reluă Karen cu o voce veselă. Vreți să știți de ce plec? Nu este un secret pentru nimeni. Tocmai m-am logodit. Lucrez în Anglia de peste șase ani și... ghiciți ce mi s-a întâmplat? Am întâlnit un neozeelandez! El locuiește la o sută de kilometri de casa mea din Auckland! Lumea este într-adevăr mică.

Cherry surâse. Nu sesizase că tânăra era din Noua-Zeelandă, deoarece vorbea fără niciun accent.

– Așadar, vă întoarceți în țară pentru a vă căsători, conchise ea.

– Și pentru a mă stabili acolo, completă Karen.

Întră apoi în biroul patronului și două minute mai târziu, Cherry îl salută pe Alec Moore.

– Doamnă Simson! Sunt încântat să vă revăd! Sunteți bine, sper? Cum o mai duce Bob?... Luați loc, vă rog.

– Bob este în plină formă. Vă trimite complimente, răspunse Cherry luând loc.

– Mărturisesc că am fost surprins de candidatura dumneavoastră, declară cu sinceritate domnul Moore.

Ușor stânjenită, Cherry îi întoarse privirea.

– De ce? întrebă ea. Am o bună experiență în companie și...

– Nu aceasta este problema, deoarece nu mă îndoiesc de calitățile dumneavoastră.

Fața i se luminează de un surâs larg.

– Inutil să vă spun, continuă el pe un ton convingător, că Bob Sangley susține candidatura dumneavoastră, chiar dacă ideea de a vă pierde nu-i surâde.

Aceste cuvinte o consolară pe Cherry.

– Atunci, de ce sunteți surprins, domnule?

El ezită înainte să-i răspundă.

– Când am redactat anunțul, explică el, am precizat că persoana interesată nu trebuie să aibă nicio obligație, să fie liberă

să călătorească în orice moment.

– Da?

– Nu mi se pare că îndepliniți condițiile, zise el. Aveți un soț și...

– Domnule, îl întrerupse ea, sunt văduvă.

Vorbise calm, fără cea mai mică emoție. Era acum capabilă să admită adevărul cu calm, fără a fi rănită.

Interlocutorul ei tresări ușor, vizibil stupefiat. Cherry se miră în sinea ei că nu era la curent cu situația ei.

– Îmi pare rău, se scuză el... Bob nu m-a lăsat niciodată să înțeleg lucrul acesta. Credeam...

Se întrerupse și deschise dosarul adus de Karen.

Cherry se destinse. La douăzeci și patru de ani, era puțin probabil să fie văduvă. Era normal ca Bob să omită acest fapt cu ocazia deplasării șefului său. Aveau desigur subiecte mult mai importante de discutat.

– Greșeala dumneavoastră este firească, declară ea. Dar după cum ați înțeles, acum nu am niciun angajament și nicio obligație.

– Sunteți gata oricând să călătoriți cu mine, dacă va fi nevoie? insistă Alec Moore.

– Absolut.

Puțin îi păsa unde se afla. Aici sau în altă parte... Nu mai avea niciun entuziasm pentru ceva. Își aminti ce adolescență dinamică fusese. Cât de mult ar fi încântat-o altădată ideea de a cunoaște țări străine.

Închise o clipă ochii. Atunci nu și-ar fi putut depune can-

didatura, pentru că nu era liberă.

Se angajase de bunăvoie față de un soț și era fericită.

Alec Moore nu se grăbea, studia dosarul care se afla în fața lui. Cherry așteptă cu răbdare, știind că-i va pune întrebări. Între timp, îl privea cu atenție.

Era un bărbat frumos de vreo patruzeci de ani, cu păr blond, ochi căprui și o privire deschisă, onestă. Nu trebuia să uite că avea cu siguranță o personalitate puternică și multă voință, calități indispensabile pentru a ajunge la postul de director într-o companie atât de înfloritoare.

Cherry îl găsisese întotdeauna simpatic. Se gândi că ar fi într-adevăr mulțumită să obțină acest post.

Alec Moore începu să-i descrie sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească dacă va lucra cu el, fără să pară că o evalua cu privirea.

El văzu că este interesată, că părea inteligentă. Și era atât de drăguță! Ce ochi! Imenși, de o culoare neobișnuită: violeti. Era primul lucru pe care-l remarcase la ea. Și avea un surâs atât de luminos, încât îi încălzea inima.

Nu era sigur că va fi secretara ideală, o cunoștea prea puțin. Dar era cu siguranță o plăcere s-o privești. Îi plăcea să se înconjoare de frumusețe, dar îi trebuia mai mult decât o persoană decorativă. Nu trebuia să se lase influențat de ochii ei inteligenți care ascundeau se pare o profundă tristețe.

Ce-ar spune Leon despre această femeie? Era un judecător avizat când era vorba să înțeleagă caracterul unui individ. Alec nu avea totuși de ce să-l invidieze, deoarece și el ghicea destul